

KUOLEMA JA IANKAIKKINEN ELÄMÄ

Pekka Ervastin esitelmä Porvoossa 11.3.1928

Eräs asia on aivan varma ihmisen elämässä. Niin vähän kuin ihmiset yleensä tietävät elämän ja salaisuuksista, niin tietävät he ainakin yhden asian varmasti ja se on, että jokainen meistä kerran tulee kuolemaan. Sentähden onkin monella ihmisellä se katsantokanta, että koska tämä asia on niin varma ja niin luonnollinen, sitä ei kannata ajatellakaan. Turha on tuhlata ajatustaan semmoiselle asialle kuin kuolemalle, sillä sehän on niin varma ja se kohtaa jokaista ennemmin tai myöhemmin. Monet ihmiset ajattelevat, ainakin väittävät ajattelevansa ja uskovat itse ajattelevansa, että kuoleman on elämän loppu, se on elämän vastakohta. Sanakin itsessään ilmaisee, että tässä on kysymys elämän vastakohdasta ja koska elämällä käsitämme olemassaoloa yleensä, olemista, niin kuolema näiden ihmisten mielestä aivan loogillisena asiana on juuri olemassaolon loppu. Me nimitämme tätä katsantokantaa materialistiseksi. Materialistit sanovat, että kun ihminen kuolee, niin se on kuin puun kaatuminen metsässä ja silloin on kaikki lopussa. Kuitenkin tiedämme, ettei millään historiallisella ajalla, ei missään paikassa maailmassa, ei tällä hetkellä suinkaan läheskään suurempi osa ihmiskuntaa näin ajattele.

Useimmat ihmiset ovat aina ajatelleet, aina uskoneet ja uskovat vielä tänä päivänä, että tämä kuoleman kysymys on sangen arka kysymys, sillä mahdollistahan on, että meistä jokin vielä jää elämän kuoleman jälkeen, että kuolema ei olekaan elämän loppumista, vaan että kuolema on kuin portti johonkin toiseen elämään. Kun me uskovaisilta veljiltämme kysymme, miten he ajattelevat kuolemaa ja tätä elämän niin sanottua loppumista, niin he sanovat, kuten tiedämme, että ihmisellä ei ole ainoastaan tämä kaikille näkyvä ruumis, vaan että ihmisellä on myöskin sielu. Joskin ihminen tuntee itsensä elämän aikana

ruumiilliseksi olennoksi, niin hänellä kuitenkin on sielu, ja tämä sielu se jää olemaan vielä kuoleman jälkeen. Sentähden sanovat nämä ihmiset, nämä uskovaiset veljemme, että on hyvin tärkeitä ajatella kuolemaa, miten on ihmisten laita tuon kuoleman jälkeen. Kuoleman jälkeenhän jää jotakin meistä olemaan. Mikä on sen kohtalo? Jos katselemme mitä uskontoa tahansa maailmassa, jos menemme alkeellisimpiin oloihin ja tarkastamme niiden alkuperäisten ihmisten uskonnollisia käsityksiä, huomaamme, että ihmiset kaikkialla, kaikissa uskonnoissa, ovat opettaneet kuoleman jälkeisestä elämästä.

Kaikkialla ovat uskonnot juuri tätä uskoneet, juuri tätä opettaneet, että ihminen on vielä olemassa kuoleman jälkeen. Luonnonkansat, aivan barbaariset luonnonkansat uskovat, että ihmisen sielu lähtee hänestä kuollessaan jonkinlaisena näkymättömänä tuulen henkäyksenä, joka kuitenkin sitten saa ruusuisen taivaallisen hahmon ja siinä hahmossa ihminen elää ruumiillisen kuoleman jälkeen. Sentähden kaikkien villikansojen kesken huomaamme sen uskon, että elävätkin ihmiset saattavat seurustella ulkonaisessa elämässään kuolleitten kanssa, heidän rakkaitten vainajiensa kanssa. Heidän rakkaat vainajansa voivat ilmestyä heille unessa silloin kun maan päällä oleva ihminen nukkuu. Tällä tavalla uskovat yksinkertaisimmat kansat. Jos me kysymme näistä kristillisiltä uskon veljiltämme, mitenkä on tuon kuoleman jälkeisen elämän laita, niin tiedämme heidän vastaavan, että ihmisen sielu kuoleman jälkeen nukkuu, mutta viimeisenä tuomiopäivänä se herätetään ja sitten sen kohtalo ratkaistaan ikuisiksi ajoiksi. Ihminen määrätään silloin joko iankaikkiseen autuuteen tai hänet sysätään iankaikkiseen kadotukseen.

Tämä oppi, joka on vallalla meillä kristikunnassa ja protestanttisissa maissa useampana vuosisatana, tämä oppi on herättänyt sängen paljon ajatuksia ja epäilyksiä, sillä kuta enemmän ihmiset ovat ruvenneet ajattelemaan elämää, ajattelemaan kaikkia asioita elämässä, on heille selvinnyt, että

tuollainen oppi iankaikkisesta autuudesta ja iankaikkisesta kadotuksesta, jonka mukaan tämä ikuinen kohtalo kuoleman jälkeen riippuu yhdestä ainoasta lyhyestä maanpäällisestä elämästä, on kokolailla vaikeatajuinen. Tämä oppi on kokolailla epäiltävä, sillä sehän perustuu niin kummalliseen oikeuskäsitykseen. Ajattelevien ihmisten mielestä olisi mitä hirmuisinta julmuutta, jos joku maallinen isä rankaisisi lastaan sillä tavalla, että hän syöksisi hänet iankaikkiseen onnettomuuteen ja kurjuuteen jonkun synnin takia.

Protestanttisissa maissa selitetään juuri, että jos ihmisellä ei ole oikeata uskoa, niin hän joutuu kadotukseen, mutta jos hän uskoo, niin hän voi pelastua kuoleman jälkeen ja saa jäädä Jumalan valtakuntaan iankaikkiseen autuuteen, kun viimeinen on tullut. Väärä usko taas vie kadotukseen. Tämä tuntuu ajattelevasta ihmisestä hyvin hataralta, hyvin väärältä. Emme saata ihmetellä, että Ruotsissa ovat hyljänneet koko tuon helvettiuskon. Siellä heidän ei enää tarvitse virallisesti uskoa iankaikkiseen helvettiin, iankaikkiseen kadotukseen. He ovat tulleet siihen johtopäätökseen, että jos kerran Jumala on rakastava isä, niinkuin on aina selitetty, silloin ei hän saata syöstä lapsiaan iankaikkiseen kadotukseen.

Juuri sentähden, että tämä kysymys kuolemasta ja kuoleman jälkeisestä elämästä on sangen monipuolinen ja sangen monimutkainen sekä vielä yleisesti ratkaisematon, juuri sentähden on nykyajan ihmiselle sangen tärkeätä, että hän tutustuu erilaisiin selityksiin ja erilaisiin näkökantoihin tässä kuoleman kysymyksessä. Sillä minkätähden ihminen sysäisi tuota kysymystä luotaan, minkätähden hän pelkäisi ajatella kuolemaa, minkätähden hänen mielestään olisi aivan turha ajatuksissaan viivähtää semmoisen arvoituksen yhteydessä, jota ei osaa ratkaista? Minkätähden me ihmiset niin ajattelisimme. Päinvastoin meidän pitää ajatella, että juuri sentähden, että tämä kysymys ei ole vielä jokaiselle ratkaistu, juuri sentähden, että minullekin persoonallisesti tämä kysymys kerran tulee

todellisuutena silloin kun minun hetkeni on lyönyt, juuri sentähden on hyvä edeltäkäsin ajatella sitä asiaa. Emme asetu ajattelevina ihmisinä täydellisesti uskonnon kannalle. On aivan luonnollista, että meidän täytyy ajatuksissamme askaroida tämän kuoleman kysymyksen edessä ja sentähden on hyvä kuulla ja tutustua semmoisiin selityksiin, joita on tarjolla.

Kaikista kiintoisin selitys kuoleman jälkeisestä elämästä on se, jonka saamme teosofiselta elämänymmärrykseltä. Teosofiset opit antavat meille kiintoisan kuvan tästä kuoleman kysymyksestä ja kuoleman jälkeisestä elämästä ja sentähden on hyvin tärkeätä, että jokainen nykyajan ihminen tutustuu teosofiseen maailmankatsomukseen. On todella vahinko niille ihmisille, jotka eivät tahdo oppia tietämään, mitä teosofia sanoo kuolemasta, jotka eivät, niinkuin me voimme syystä sanoa, tahdo ruveta ajattelemaan elämää niin monelta kannalta kuin mahdollista ja niin monipuolisesti kuin mitä me opimme sitä ajattelemaan tutustuessamme teosofiseen elämänymmärrykseen.

Sentähden ajattelin, että kaikessa lyhykäisyydessä kääntäisin teidän huomionne tähän kuoleman kysymykseen teosofiselta kannalta. Silloin tahtoisin heti aloittaa siitä kohdasta, josta on luonnollista aloittaa. Jos me materialistin tavalla sanomme, että ihminen on ainoastaan tämä näkyväinen ruumis, silloin luonnollisesti kuoleman kysymys on sängen helposti ratkaistu, silloin elämä loppuu kuolemaan. Jos me taas kristillisten uskonveljien kannalta ajattelemme, että ihmisellä on sielu, niin tämä käsitys sielu jää sängen epämääräiseksi ja me emme ollenkaan ole silloin selvillä siitä, miten tuo kuoleman jälkeinen elämä järjestyy. Mutta jos asetumme teosofisen maailmankatsomuksen kannalle, silloin sanomme samalla tavalla kuin Paavali Uudessa Testamentissa: „Ihminen on kolminkertainen olento. Ihminen ei ole ainoastaan ruumis, ei ainoastaan sielu, vaan ihminen on henki, sielu ja ruumis.” Jos tahdomme oikein kuvata ja ymmärtää ihmistä, täytyy meidän ottaa huomioon, että hän on itse jotakin. Hän on kyllä tämä

ruumis, mutta hän on myöskin sielu ja hän on myöskin henki. Ihminen on nämä kolme yhdessä. Tässä maanpäällisessä elämässään ihminen on henki, sielu ja ruumis.

Mitä ruumis on, siitä olemme kyllä selvillä. Sitä on tutkittu, sitä ovat kaikki meidän tiedemiehemme hyvin tarkasti tutkineet. Fyysillisestä ruumiistamme opimme jo koulunpenkillä. Siis voimme lyhyesti sanoa, että jos kuoleman kysymyksen yhteydessä tahdomme katsella asioita ruumiin, sielun ja hengen kannalta, niin ruumiillinen kysymys on helposti ratkaistu. Tietysti kuolemassa tämä ruumis helposti hajoaa. Ruumis kuolee. Ruumis jää tuohon elottomaksi, se vähitellen hajoaa alkuosiinsa. Jos jotkut meidän veljemme sanovat, että tämä ruumis herätetään eloon viimeisenä tuomiopäivänä, niin meidän tiedemiehemme voivat vastata, että se on hyvin monimutkainen loppu, sillä ruumis on hävinnyt atoomeihinsa ennenkuin viimeinen tuomiopäivä tulee. Ruumis mätänee haudassa. Se palaa hitaasti. On aivan yhdentekevää, jos ruumis poltetaan tai haudataan. Jos ruumis asetetaan krematorion polttouuniin, niin se merkitsee, että muutamassa sekunnissa tapahtuu se prosessi, joka kestää vuosikymmeniä haudassa. Haudassa oleminen on ruumiin kannalta aivan sama kuin krematorion polttouunissa, ainoastaan sillä erotuksella, että ruumis mätänee kovasti kauan haudassa. Kun eräältä vanhalla mummolta kysyttiin, mitä hän ajatteli ruumiin poltosta, niin tämä vastasi: „Kyllä minä tahdon tulla haudatuksi sillä vanhalla tavalla, mihin olen pienestä saakka tottunut.” Tämä vanha mummo ei ainakaan ollut selvillä siitä, mitä ruumiin olo haudassa merkitsee. Ei hän ymmärtänyt, että ruumis palaa haudassa samalla tavalla kuin tulella. Ruumis häviää kuolemassa alkuosiinsa, mutta mitenkä on sielun laita?

Jos Paavalin kannalta tai teosofiselta tavalla tahtoisimme ajatella asiaa, niin kysymme, mikä on ihmisen sielu. Sieluna ihminen on tahtova, tunteva ja tietävä olento. Itseasiassa jokainen meistä tietää yhden asian varmasti ja se on, että hän on sielu. Me sanomme ehkä kylläkin, että tiedämme kovin varmasti olevamme

ruumiillisia olentoja. Onkohan se aivan niin? Me tiedämme vielä paremmin, että olemme sieluja, sillä emme tietäisi mitään itsestämme, jollemme tietäisi, että osaamme ajatella, tuntea ja tahtoa. Jos emme osaisi tuntea, ajatella ja tahtoa emme tietäisi mitään ruumiistammekaan, emme tietäisi mitään maailmasta ja olemassaolosta. Me olemme sielullisia olentoja, sillä me ajattelemme, tunnemme ja tiedämme, me vihaamme, rakastamme, kaipaamme ja ikävöimme, me etsimme totuutta, me käännämme katseemme eteenpäin, me tutkimme asioita ja olemme järkeviä olentoja. Tämän kautta, että me ajattelemme, tunnemme ja tahdomme, tämän kautta tiedämme olevamme.

Meidän olemassaolomme on siinä, että olemme sielullisia olentoja ja se merkitsee, että meidän tajuntamme on täynnä ajatuksia, ajatuskuvia, tunteita ja haluja. Jokainen meistä on erilainen olento, sielullisesti erilainen kuin toinen, sillä kukaan ei ajattele aivan samalla tavalla kuin toinen, ei kukaan tunne aivan samalla tavalla kuin toinen. Pohjasävel on sama, mutta sielullisesti olemme erilaisia, niinkuin olemme fyysillisestikin. Inhimillinen yksilöllisyytemme on juuri siinä, että me tahdomme, tunnemme ja ajattelemme eri tavalla. Siinä on persoonallisuutemme. Ei meidän persoonallisuutemme ole siinä, että meillä on erilaiset silmät, joko harmaat tai ruskeat, että olemme ilman tukkaa, tai että kävelemme ontuen. Niin, ei meidän persoonallisuutemme ole missään sellaisessa. Ei meidän inhimillinen elämämme ole semmoiseen rajoittunut. Meidän inhimillinen elämämme on siinä, mitä me ajattelemme, tunnemme ja tahdomme. Se on meidän ihmisyytemme, se on meidän sielumme sisältö, se on meidän persoonallisuutemme.

Kun me sitten kysymme, mikä on tämän persoonallisuutemme kohtalo kuolemassa, kuoleman jälkeen, häviääkö sekin niinkuin ruumis hävisi vai jääkö se olemaan, silloin vastaa meille juuri teosofinen maailmankatsomus, joka teosofinen maailmankatsomus on semmoinen, jonka voimme huomata syvällä kaikissa uskonnoissa salaisena viisauksoppina

kautta aikojen, että me sielullisina olentoina jäämme olemaan. Ei meidän sielullinen olemassaolomme ole täydellisesti riippuvainen tästä ruumiistamme. Kaikista alkeellisemmat ihmiset ja villikansat ovat oikeassa siinä, että ihmisen ruumis kun haihtuu, ei hänen persoonallisuutensa silti haihdu. Hänen persoonallisuutensa jää vielä olemaan. Se jää eloon kuoleman jälkeen. Minkälainen on sen kohtalo kuoleman jälkeen? Siihen vastaa teosofinen elämänyymmärrys, aikojen viisaus: Ihmisen persoonallisuus on tämän maallisen elämän aikana kärsinyt, se on kokenut paljon surua, se on kokenut kaikenlaisia vaikeuksia, se kaipaa lepoa. Kuolema on sille lepoa samalla tavalla kuin ihminen tämän päivän jälkeen tässä maanpäällisessä elämässään tarvitsee yölepoa voidakseen alkaa uudestaan seuraavana aamuna. Ihminen sielullisena olentona, kun fyysillinen ruumis kuolee, kaipaa lepoa. Sentähden kaikissa uskonnoissa opetetaan, että ihmiselle on kuoleman jälkeen taivas odottamassa. Taivaallinen elämä odottaa ihmistä.

Jokainen ihminen on kaikkien surujensa, huoliensa ja kärsimyksiensä nojalla tässä näkyväisessä elämässä ansainnut taivaallisen levon, taivaallisen onnen. Kaukana siitä, että ihmistä kuolemassa voisi odottaa joku iankaikkinen kadotus. Häntä odottaa päinvastoin kuolemassa taivaallinen lepo. Mutta kuinka on mahdollista, kuinka on luonnon kannalta mahdollista, että ihminen, joka sentään on kokolailla syntinen ja rikollinen olento ja jonka omallatunnolla voi olla paljon pahaa, kuinka on mahdollista, että ihminen kuoleman jälkeen heti astuisi taivaan iloon? Siihen kysymykseen uskonnot vastaavatkin: „Ei ihminen heti astukaan taivaan iloon. Jos hän on niin hyvä, jos hän on niin puhdas, jos hän on niin oikeamielinen olento, ettei hänellä ole mitään raskauttavaa muistoa tästä näkyväisestä elämästä, jos hän on aina menetellyt oikein ja kauniisti ja epäitsekkäästi, silloin taivaan portit hänelle aukenevat heti kuoleman jälkeen, mutta jos hän on semmoinen, että hänen maanpäällisessä elämässään on tapahtunut yhtä ja toista semmoista, josta hän ei saata kiittää

itseään, vaan josta hänen täytyy nuhdella itseään, silloin taivaat eivät aukene hänelle heti kuoleman jälkeen. Jos ihminen on ajatellut itsekkäitä ajatuksia, epäveljellisiä ajatuksia, jos hän on tehnyt maallisen elämänsä aikana joitain vääriä, alhaisia, rikollisia tekoja, niin nämä tietysti painavat hänen omaatuntoaan, nämä tietysti raskauttavat häntä kuollessaan ja silloin on luonnollista, että hänen jotenkuten pitää päästä vapaaksi näistä sisällisistä raskauttavista kivistä ennenkuin hän voi astua taivaan iloon.”

Taivaaseen astuessaan täytyy ihmisen olla kuin lapsi, kuin viaton lapsi, joka ei tiedä mistään pahasta. Sentähden ovat kaikki uskonnot opettaneet, että ihmisen kohtalo kuoleman jälkeen jakautuu kahteen jaksoon. Ensinnäkin ihminen työntää ulos itsestään kaiken sen, mikä hänessä on itsekästä, pahaa ja alhaista. Hän joutuu tilaan, jota nimitämme puhdistuksen tuleksi tai kiirastuleksi, joksi tätä tilaa kutsutaan katolisessa kristinuskossa. Kun Luther suoritti uskonpuhdistuksensa, hän pyyhkäisi pois opin kiirastulesta. Hän menetteli tässä hyvin väärin, sillä hän käänsi sanan, joka Uudessa Testamentissa ! väärin helvetiksi. Se merkitsee kuitenkin välitila, tuonela, kiirastuli. Vanhat suomalaiset puhuivat Tuonelasta. Ihminen kuolemansa jälkeen joutuu ensin semmoiseen puhdistuksen tuleen ja jos ihmisessä on hyvin paljon itsekkyyttä, hyvin paljon häijyyttä ja ilkeyttä, paljon himoja, silloin tuo puhdistuksen tuli polttaa kovasti. Ne ihmiset, ne vainajat, jotka ovat tilaisuudessa kertomaan vähän eläville ihmisille kuoleman jälkeisestä tilastaan, he kertovat aina, että tuo puhdistuksen tulo polttaa niin kovasti, että se on kuin helvetti. Siitä ovat syntyneet sitten muutamissa uskonnoissa kertomukset helvetin piinasta ja varsinkin meidän kristinuskossamme kuvitellaan helvetin piinaa, joka on olemassa niille, jotka kuolevat täynnä häijyyttä. Mutta todellisuus on kuitenkin sellainen, että tämä kiirastuli ei ole ikuinen, se kestää aikansa ja se aika on kokolailla lyhyt. Se kestää muutamia kymmeniä vuosia. Se ei kestä niin kauan kuin meidän maanpäällinen

elämämme, mutta vaiva ja kärsimys saattaa kyllä olla kova. Se on helpompi kuta vähemmän ihmisessä on pahaa, kuta vähemmän hän on pahoja, häijyjä ajatuksia ajatellut, kuta vähemmän hän käyttänyt kieltään väärin, kuta vähemmän hän on tehnyt pahoja tekoja. Kaikki riippuu meistä itsestämme.

Tältä kannalta huomaamme, että on sangen tärkeitä ajatella kuolemaa, sangen tärkeitä varustautua kuolemaan. Ei se ole mitään epäkäytännöllistä ja pilventakaista. Se on käytäntöä ja se on siinä, että minä en ajattele pahaa, en puhu pahaa ja en tee mitään pahaa. Kun pidän huolta siitä, että minun maanpäällinen elämäni on puhdasta ja hyvää, silloin myöskin suojelen itseäni kuoleman jälkeisestä piinasta. Se ei ole koko kuoleman jälkeinen elämä, se on vain ohimenevä episodi. Sitten astuu jokainen taivaaseen ja se taivaselämä on todellinen kuolemanjälkeinen elämä jokaiselle ihmissielulle. Suhteellisesti se kestää hyvin kauan, satoja, jopa tuhansia vuosia meidän vuosissamme lukien. Meidän taivaselämämme on paljasta onnea. Me olemme kiirastulessa niin puhdistuneet kaikesta pahasta, että me astumme taivaaseen lapsina ja se on kuin eläisimme persoonallista elämää uudestaan, mutta nyt aivan ilman kaikkia niitä kärsimyksiä, ilman kaikkia niitä vaikeuksia, joita meillä oli maanpäällisessä elämässämme. Kaikki mitä me olemme uneksineet ja lapsina kaunista kuvitelleet, kaikki mitä olemme kuvitelleet, että elämä saattaisi olla, kaikki se toteutuu taivaissa. Siellä meidän onnemme on niin täydellinen, niin rikas, niin monipuolinen ja niin ääretön kuin me vain olemme voineet ajatella maanpäällisen elämämme aikana.

Jeesus sanoo evankeliumissa: „Ei ole kyllin siinä, että me olemme pahaa tekemättä, pahaa puhumatta ja pahaa ajatteleematta.” Ei se ole kylliksi. Se kyllä säästää meidät kiirastulen piinasta kuoleman jälkeen, mutta jotta me astuisimme taivastilaan, täytyy meidän täällä maan päällä koota niitä aarteita, joita ei koi syö eikä ruoste raiskaa. Mitkä ne aarteet ovat? Ne ovat hyvät ajatukset, hyvät sanat, hyvät teot. Meidän ei ainoastaan

pidä olla paha tekemättä, se ei vielä merkitse niin paljon, mutta meidän pitää, jos tahdomme elää oikein, olla positiivisia kaikessa hyvässä. Meidän tulee ajatella, tuntea, puhua ja tehdä hyvää. Silloin voimme sanoa, että me astumme kuin taivaaseen jo maan päällä ja silloin taivaan portit menevät selkoselälleen kuoleman jälkeisessä elämässäkin. Me astumme sellaiseen ihmeelliseen onneen ja iloon, jossa kaikki toivomme täyttyvät. Kaikki mitä olemme persoonallisesti unelmoineet elämämme aikana, kaikki siellä toteutuu ihanana ja kauniina. Tämä siis koskee meitä sielullisina olentoina, tällainen on meidän kohtalomme sieluina.

Nyt me kysymme, onko tuo taivaselämä ikuinen, olemmeko siinä ikuisesti? Ei. Me ihmiset emme ole olemassa helvettiä varten ja taivasta varten. Kun meidän persoonallisuutemme on taivaassa nauttinut kaikesta mahdollisesta onnesta, kaikesta siitä epätšekästä onnesta, minkä se persoonallisuus on voinut itselleen valmistaa, silloin tulee todella kuin tuomion hetki. Silloin kysytään sielulta: „Oletko sinä täydellinen? Oletko sinä käynyt elämän koulua niin juurta jaksain, niin täydellisesti ja niin tyystin loppuun saakka, että sinä olet täydellinen ihminen?” Silloin sielu vastaa: „Oi, ei. Minulle on kaikki annettu täällä taivaassa. Täällä olen saanut nauttia onnesta, mutta se on ollut persoonallista ja kaukana kaikesta täydellisyydestä.” – Jokaisessa uskonossa on ollut joku täydellinen, joku vapahtaja-olento. Täällä kristinuskossa meillä on Jeesus Kristus, joka on näyttänyt meille täydellisen ihmisen.

Kun me sitten taivaassa olemme eläneet onnessa ja autuudessa, niin olemassaolon ääni kysyy: „Oletteko saavuttaneet Isän täydellisyyden, jota varten te olette olemassa?” Jeesuskin sanoo: „Olkaa siis täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isännekin on täydellinen” – tai voimme myöskin suomentaa: ”te tullette siis kerran täydellisiksi, niinkuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen.” Kun tämä kysymys asetetaan meidän eteemme taivaassa, niin me tunnemme sieluina, että meidän

taivaselämämme on lopussa, sillä me huomaamme, että syvimmältään meidän persoonallinen onnemme on sittenkin itsekäs. Ei tämä vielä ole mitään täydellistä. Emme me vielä ole kulkeneet vapahtajan jäljissä inhimillis-jumalalliseen täydellisyyteen. Meidän täytyy sieluina näin vastata ja kun meidän täytyy sielullisina olentoina näin vastata, että olemme kaukana täydellisyydestä, niin elämän ääni sanoo meille: „Syntykää uudestaan maan päälle. Syntykää jälleen kouluun, jotta voisitte jatkaa hyvää pyrkimystä.”

Elämä on koulu. Me synnymme tänne sitä varten, että täällä oppisimme, kehittyisimme, kasvaisimme inhimillistä täydellisyyttä kohti. Niin pieniä kuin vielä olemme, niin lähellä eläinkuntaa kuin olemme, niin olemme kuitenkin kulkemassa kohti inhimillis-jumalallista täydellisyyttä. Siinä on meidän inhimillisen elämämme sisältö ja tehtävä. Siis on aivan luonnollista, että mitä emme vielä ole saavuttaneet, sitä meidän täytyy uudestaan yrittää. Meidän täytyy tulla uudestaan tänne oppimaan, uudestaan jatkamaan ja yrittämään.

Kuinka moni meistä todenteolla vielä yrittääkään. Useimmat ihmiset elävät maan päällä sillä tavalla, että kunhan jotenkuten pärjätään. Emme niin paljon ajattele, mitä tämä elämä on. Meillä on niin paljon kaikenlaisia tehtäviä. Meillä on niin paljon huolia, kuinka me ehtisimme miettiä, mitä koulua täällä käydään. Monien ihmisten mielestä on tällainen miettiminen epäkäytännöllistä. Ruveta nyt haaveilemaan täydellisyydestä, kun olemme keskellä vaikeuksia ja kun meillä on niin painavia ristiriitoja kannettavana. Saamme olla iloisia, että jaksamme kunnialla hautaan asti. Siinä on ihan kylliksi. Ja kuitenkin on sillä tavalla, että elämämme on koulu, henkinen koulu, kasvatuslaitos. Tämä meidän tähtemme, joka tässä pyörii auringon ympäri ja joka on pieni atoomi suuressa avaruudessa, tämä meidän tähtemme on kuin kuritushuone ihmissieluille, joiden pitäisi täällä vähitellen kasvattaa itseään.

Me ihmiset olemme sangen vähän vielä innostuneet vakaviin asioihin. Kuitenkin on aina ollut ihmisiä, jotka ovat meitä muistuttaneet siitä, että elämällä on suuri sisältö ja merkillinen tehtävä. Paavali esim. sanoo, että ihminen ei ole ainoastaan ruumis ja sielu, vaan ihminen on henki. Hän on tässä toistanut saman, minkä kaikki suuret viisaat ihmiset ovat sanoneet, nimittäin sen merkillisen seikan, että todella olisi kaikki pyrkimys turhaa, turhaa olisi haaveilla elämää ja ajatella, että elämällä on henkinen tehtävä, jos olisimme ainoastaan persoonallisesti sielua ja ruumista. Ei, ihminen on myöskin henki. Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että ihmisessä on jotain jumalsyntyistä. Ihminen ei ole ainoastaan kehittynyt, vaan hän on myöskin saanut Jumalalta jotakin, elämän hengeltä jotakin. Elämän suurelta tajunnalta, elämän Isältä on hän saanut Jumalan kuvan, jumalallisen siemenen, Jumalan hengen. Meissä on jotakin iankaikkista, jotakin jumaluudesta tullutta. Tämä on meidän henkemme, joka on kuolematon, joka on iankaikkisesti meissä, jota me ihmiset, jotka elämme, ainoastaan persoonallisessa sielussamme emme tunne. Kuitenkin on meidän tehtävämme oppia tuntemaan tätä omaa henkeämme.

Sitä varten olemme maan päällä, että oppisimme tuntemaan Jumalan Pojan, joka on meissä. Meidän tulee oppia tuntemaan sen, joka on Jumalasta lähtenyt, joka on Kristus meissä. Käytämme samaa sanaa, jota Paavali käyttää: Kristus meissä. Tämä Jumalan Poika, tämä Kristus ei ole meidän ulkopuolellamme. Se on meihin ristiinnaulittu. Kun me nostamme käsivartemme, niin me olemme ristin muotoisia. Meidän lihamme on se risti, johon Jumalan Poika on naulittu. Kristus, Vapahtaja on meihin ristiinnaulittu ja meidän tehtävämme on olla niin, että hän voisi nousta ylös. Sitä varten olemme tänne syntyneet, että oppisimme Vapahtajan tuntemaan, joka on meissä, joka meidän hengessämme piilee. Silloin meidän elämämme muuttuu aivan toisenlaiseksi. Silloin me saamme kiinni siitä, joka on yläpuolella meidän persoonallisuuttamme,

joka on yläpuolella kaikkien ihmisten persoonallisuutta, joka on yläpuolella inhimillistä ymmärrystä. Kristus meissä tekee meidät eläviksi hengiksi. Silloin me myöskin ymmärrämme ja selvästi näemme, että ihminen ei ole helvettiä ja kärsimystä varten olemassa, ei taivasta, taivaan iloja varten olemassa, vaan että ihminen on olemassa itse elämää varten, tätä suurta iankaikkista elämää varten, jota nimitämme Isäksi, Jumalaksi, Elämän Hengeksi.

Me olemme olemassa ylipersonallista tajuntaa varten, semmoista epätavallista, kaunista, ihanaa ja syvää ja sanomatonta elämää varten, jota emme voi sanoin kuvata, vaan jota meidän täytyy kokea. Siis kuoleman kysymys lopulta uppoutuu iankaikkisen elämän kysymykseen, sillä iankaikkinen elämä on yhteydessä sisässämme asuvan Vapahtajan kanssa. Ainoastaan omalla sisäisellä hengellämme on iankaikkinen elämä, koska se on itsessään iankaikkinen. Meidän täytyy oppia tuntemaan Kristus meissä, jotta me voittaisimme kuoleman ja saavuttaisimme iankaikkisen elämän.

* * *